

TAMAMÁ
ZPOVED' NOVOROZENEC

tMaMá
zpověď novorozence

Oldřich Hlaváček

© Oldřich Hlaváček, 2020

Text i zvukový záznam je vhodné vnímat jako intimní zpověď autora a přiměřeně této skutečnosti s nimi nakládat. Nekopírujte prosím, odkažte zájemce na zdroj, kde jste příběh získali Vy. Má to svůj smysl. Díky.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji své ženě a svým dětem za důvěru, kterou mě vybavili na cestu za další proměnou a trpělivost, jakou se mnou projevovali a projevují po návratu.

Děkuji všem, kteří mě inspirovali k nalezení tMaMá.

Děkuji všem, kteří jsou mi nápomocni.

Věnováno všem, kteří hledají.

Milý čtenáři či posluchači,

v následujících slovech nehledej reportáž či kroniku. Nejlépe nehledej vůbec nic. To nejpodstatnější přijde stejně až ve chvíli, kdy se rozplynou očekávání, zmizí představy a dohasne touha najít.

Jména uvedených osob jsou smyšlená, i když v původním zážitku figurovaly skutečné postavy mého okolí. Zážitky samy jsou pestrou směsí skutečnosti vnímané autorem v okamžiku prožitku s obrazy vzpomínek, a nakonec literárním pojetím této směsi.

○BSAH

TMAMÁ 11

VZHŮRU DO TMY 17

JÁSEDÍVÁM A JÁROZUMÍM 19

ŠAMANEM VE SVÉM SVĚTĚ 27

ZAPIŠ SI TO 39

NEKONEČNÉ 45

PÍSEŇ NÁRODA 49

KŘESÍLKO 54

TO SE NESMÍ! 58

ÚTOK PARAZITŮ 59

CO TU JEŠTĚ DĚLÁŠ? 60

NEKONEČNÁ NEJKRATŠÍ CESTA ZE TMY 65

POUSTEVNICKÝ DÝCHÁNEK 72

ROZLOUČENÍ S ÁŠRAMEM 74

DOZNÍVÁNÍ 79

ZPÁTKY? 81

DOZNÍVÁNÍ PODRUHÉ 83

POSELSTVÍ TMY 84

JAK TO BYLO DOOPRAVDY 87

ZÁVĚR 89

TMAMÁ

Každý to máme jinak. Někdo se narodí jednou a dost. Někdo věří v rození do mnoha životů po sobě, někdo v paralelních světech, někdo se rodí s každým nádechem, někdo s každým probuzením ze spánku, někdo pokaždé, když z hrozivě vypadající události vyvázne nečekaně dobře. Nelze se dopsat konce možností.

S Ní se setkávám celý život. Je nositelkou tajemství, je místem bran a dveří mezi pohádkovými a běžnými světy, je dějištěm dětských tvořivých dílen i dospěláckých workshopů. Je hernou pro nesčetně variant her pro jednoho i více hráčů, například Je tam někdo? Vrah v tmavém koutě, sázecí hra Přejdu přes dvůr? nebo velmi rychlá a oblíbená hra pro neomezený počet hráčů Nafoukni svůj strach. Je možné se ji bát, je možné se v ní

ukrývat a nahánět strach ostatním. Je možné v ní provádět věci, které se neslučují s obecnými pravidly společnosti a není tedy vhodné, aby byly viditelné. Je možné v ní jen tak být.

Šel jsem do své Tmy. Pobył. Jen já a Tma má. Vystoupil do světla s pocitem něčeho nového. Zanedlouho jsem pochopil, že jsem se znovu narodil.

Na první pohled stejný svět, jako v minulém životě, ale já jsem jiný. Jaký? Neumím dobře odpovědět. V mysli novorozence doznívají staré zážitky a drží se pár principů, se kterými mám v úmyslu dále hledat harmonii života. Je mi jedno, pokolikáté už, je mi jedno, kolikrát ještě. S radostí, láskou, trpělivostí, otevřeností, pokorou. Teď.

Zvu Tě, čtenáři či posluchači, do galerie obrazů ze Tmy. Tak, jak jsem je viděl malované černým pastelem na černém plátně v jednom malém hliněném domku...

než ruka rozhodne o ztrátě světa
než oči přivyknou zůstat otevřené
než uvidím jinak než zrakem květy vzkvétat
než zmizí hranice zakázané a povolené

než ponořím se do hloubky
kde možná tma a možná světlo čeká
možná najdu černé vrány či bílé holoubky
možná pochopím, že nikdy není důvod sebelekat

VZHŮRU DO TMY

Posledních pár rozhlédnutí kolem sebe. Někde v koutku myslí se snažím vybavit rady, které jsem vyslechl od přátel. V době, kdy jsem je získával, byly naprosto jasné a prosté. Zároveň jsem si tehdy uvědomoval, že až přijde na jejich použití, bude těžší si na ně vzpomenout, hlavně včas, tedy před... Ano, před oním okamžikem, kdy nějaká ruka, dokonce má vlastní, zhasne světlo a přijde... Ne, ještě moment, takže oblečení tady, tady papíry, kdo ví, jestli budu mít chuť si něco psát, tady buben, ten asi bude potřeba, kapesníky tady. Didgeridoo, brumle, tibetská miska, čakrové kameny od ženušky. Buchta od nejmladší dcerky, ta je vedle, tak... Úsměv mi přebíhá tváří, to proto, že vidím sám sebe, jak váhám vstoupit do neznámého světa, jako

když chcete poprvé zkusit koupel ve vodě, o které celý život říkáte, že je příliš studená. Teď je ta pravá chvíle. Cvak!

~

Ponořen. Krásná hebkost a hutnost tmy. Zároveň občasný dojem, že vidím. Vůbec ne občasný dojem, že je mi chladno, Uvědomuji si, že chlad sotva znatelně rozechvívá úplně celé tělo. Není to ale proto, že je tady zima. Ještě před chvílí tady, v hliněné stavbě, bylo velmi příjemně vyhřáto. Tady... tady uprostřed mě samotného probíhá očista. Možná už nějakou chvíli, ale teď, v tichu tmy, jsem si všiml, že se potím a zároveň jemně klepu v lehounké zimnici. Protože Očista se mnou zůstává přítulná, je zcela jasné, že se nebudu snažit bránit jí v dosažení cíle. Přidám tedy k tomu rozzářenému duhovému tričku, které

jsme v létě s ženuškou a dětmi vyráběli na terase, ještě mou oblíbenou rozpadající se mikinu.

JÁSEDÍVÁM A JÁROZUMÍM

Ani jsem se nenadál... Mnohá přísloví a pořekadla ztrácejí ve tmě význam. Časové porovnávání, vyjadřování chviliek či dlouhých dob, to vše ztrácí význam. Převalím se na bok, teď se převalím zpátky. Odhadem zkušeného vnitřního časostroje pět sekund, že, souhlasíte? Jasně. Jenže co když mezi jedním a druhým převalením přišel spánek? Pak vstoupila neznámá, o které nelze říct nic bližšího, než že něco mezi okamžikem a mnoha dny přišel spánek. A přišel? Ani to nevím. Co tedy vím?

Úsměv mi napovídá, jak je ono pozorující Jásedívám spokojené. Jak ta vypočitatelná část osobnosti Jározumím kráčí přesně

po cestě, kterou Tma se šarmem a noblesou tisícového opakování klade pro každý krok. A Jározumím kráčí a naráží na nedostatky – chybí informace. Co teď? Jásedívám lehounce brouká ukolébavku, která pomáhá Jározumím snáze a dříve opustit úmysl zvyšovat výpočetní výkon a vyrovnat handicap. Ukolébavku, která řídící věži pomůže snáz kapitulovat, když vesmírná sonda právě ztratila dva ze dvou objektivů, ztratila nejnezávislejší časovou základnu, kterou kdy člověk stvořil, ztratila také napájení pro onu časovou základnu. Tedy výsledek: není čím napájet co, kdy a proč. Jározumím už celkem klidným hlasem oznamuje: „Předávám velení.“

Ťuk! Takový lehce dunivý zvuk. Asi jako když spadne velení, které někdo předal a nikdo nepřevzal. Jásedívám nikdy nevelí,

ono se dívá. A Tma? Nepřebere něco, co nepotřebuje, protože už to má.

Jak lehce se svět proměnil! Jak lehce a rychle se Jározumím přikrčilo a sleduje další dění. Zdá se mi to, nebo skutečně zkouší napodobit chování Jásedívám?

Tedy místo „Ani jsem se nenadál...“ zkusím „po nějaké době“, „po nějakém čase“... Lepší, ale není to ono. Zkrátka POTOM se objevilo jídlo.

~

Po jídle. Tedy po onom šmátrání tácem na malém stolečku a tvořivé dílně. Ruce nahmatají věž jídelních misek a odklopí víčko. Nos se snaží přiblížit a zhluboka nasát vše, co z misky vyplouvá. Ve tmě se tvoří obraz jídla, které se v misce ukrývá. Obraz za zavřenýma očima... Moment, proč mám zavřené oči?

Otevírám je, obraz zeslábne. Zavřu, zesílí, otevřu, slábne, zavřu, otevřu... Já se vlastně musím soustředit, abych oči otevřel, ony jsou zvyklé malovat si obrazy za zavřenými víčky. Teď je ale příležitost tvořit přímo před zraky... Jsem tu sám, tedy je tu vlastně Jásedívám, to vidí vše a kdekoliv. A pak slepé Jározumím. Nechávám oči otevřené s úsměvným dodatkem „Jen ať to všichni vidí“. Tvořivá dílna jídla skončila po pár lžících a uvědomění, že jídlo není potřeba.

Po jídle. A... To je mi nějak smutno. Obraz nejmladší. Stýská se mi. Rituál setkání rodiny u jídla je u nás doma zvlášť silný. Snídaně jsou vždy společné, když to jen trochu jde, tak i všechny další chody. Dobrá, jdeme do sprchy. Činnost, rytmus, obřad, ukrácení času. Jározumím nabízí jeden titulek za druhým, Jásedívám se usmívá a šibalsky mrká. Nakonec Jározumím přiznává,

že jde hlavně o pokus spláchnout onen stesk. Na chvíli se to daří, protože veškerou pozornost je potřeba věnovat rozlišení teplé a studené vody, je třeba najít, odkud voda vytéká a kam odteče z mého těla.

